

til Høiesteret; jeg har idetmindste altid hørt, at det var en Opinion, der havde dannet sig i Overretten, at dens Medlemmer rykkede op efter Anciennitet i Høiesteret, og naar saa Justitsministeren eller i sin Tid Cancelliet viste En eller Anden en Tilfidesættelse, saa affandt man sig med den Forbigaaede paa en eller anden Maade, ved at give ham en Titel eller saadant noget Andet, som han satte Pris paa. Den ærede Minister har jo bestandigt Aspiranter i tre collegiale Retters Assessorer, som udgjøre over 20 Medlemmer, foruden at han til enkelte Tider har Adskillige udenfor. At det nu skulde være vanskeligt paa denne Maade at faae Høiesteret besat, troer jeg ingenlunde, men derimod, at, dersom dette Lovforslag vedtages saaledes, som det er foreslået af Ministeren, vil han derved staae den bedst mulige Besættelse af Høiesteret; thi naar man opstiller for Overrettens Medlemmer — jeg indrømmer nemlig, at de bør være fortrinnsvis berettigede til at komme ind i Høiesteret — en betydelig Forhøjelse i Gagen ved Overgangen fra Overretten til Høiesteret, saa vil der naturligvis blive gjort større Anstrengelser af hver især, naar det afgjørende Befordringsøieblik kommer, og den ærede Minister vil i Almindelighed sige: Ja, det er jo meget haardt at skulle forhindre en Mand Udgangen til en højere Gagering, og man veed jo dog egentlig ikke, at han har gjort Noget, som skulde udelukke ham fra Befordring, og hvorfor skulde jeg saa ikke ogsaa lade ham komme ind i Høiesteret? Det er jo desuden naturligt, at, naar der foruden Tilfidesættelse af Honneuren, som Udelukkelse fra Opstigning i Høiesteret i Almindel-

lighed fører med sig, endnu kommer et Tab i Indtægter, vil den Paagældende føle sig mere stødt, end naar der blot var Tale om at rykke op i en højere Ret og i en højere Embedsrang; thi det følger jo ogsaa med, at Embedsrangen er højere, og det er altid Noget. Jeg seer ikke, at der er Nødvendighed for at have saa høje Gager for Høiesteret, som der er foreslaaet, for at faae Medlemmer derind eller for at belønne gode Overretsassessorer. — Af dem gives der vistnok mange; men, dersom Overretsassessorerne, baade de nuværende og de tilkommende, ikke troe at kunne være tilfredse med at komme ind i Høiesteret paa billige Vilkaar, saa have de en anden Vej at gaae, for at faae større Indtægter, nemlig at gaae ud og modtage et af de meget høit lønnede Byfogeds eller Herredsfogedembeder; dem vil den ærede Minister aldrig nægte Overretsassessorerne, naar de søge om dem, og jeg troer at turde paaataa, at det har været til stor Skade for god Retspleie her i Landet, at det saa sjældent er blevet benyttet at befordre Overretsassessorer ud i de større Justitsembeder udenfor Kjøbenhavn.

R e t t e l s e .

Nr. 17, Sp. 251 Lin. 12 f. o.: „enhver Deel af Landsdelene“ læs: „enhver af Landsdelene“